

en tilfredsstillende Skikkelse, naar man behandler et saa omfattende Forslag om Fæstefløsnings, men saa dog, i forskjellige Skikkelser bevarer Muligheden for, at et udstrakt Fæstevæsen kan vedblive. Den Skikkelse, som Fleertallet og som jeg med Fleertallet ønsker, at Loven maa faae, er den anden ikke, saa lidet herfra forskjellige, at man, naar alle Fæstetractater ere løbne rundt, kan sige, at hele det gamle Fæstevæsen er ophørt i Danmark. Efter hele min Betragtning af Fæstevæsenet vilde det være et overordentligt stort Resultat, som man herved vilde naae. Naar det kunde lykkes at afslutte hele den gamle Fæsteforhandling, vilde det efter min Mening omtrent være den vigtigste Ting, som kunde skee i nogen Rigsdagssession i denne Valgperiode. Da imidlertid enkelte Fæstere muligviis kunde ønske, at Tilladelsen til Fæsteforholdet skulde vedblive, komme vi herved til en tredie mulig Skikkelse af hele Loven. Vi have jo seet et heelt kongeligt Gudses Fæstere paa Galster, flere Aar efter, at de vare blevne Selveiere, forlange Fæste igjen, og saaledes kan der jo bestandig momentviis gjøre sig underlige Stemninger gjældende; — af et Henyn til enkelte Fæsteres beslægtede Betragtninger, skal ogsaa jeg høre mig, hvis et Fleertal skulde ønske at gaae en Vej midt imellem de tvende først angivne Veie. Dette er antydnet i, at et Forslag, som et Mindretal, hvortil jeg hører, har stillet om, at Bestemmelsen om Livsfæste og 50-aarig Forpagtning skal gaae ud, ikke er tiltraadt af det ellers 6ie Medlem i det ellers flere Gange gjentagne Fleertal. Vedtager man efter den Ankyndning, der ligger i det forskjellige Antal Forslagsstillere ved det omhandlede Forslag, at § 9 skal gaae ud, men at derimod den anden Bestemmelse, som jeg med et Mindretal foreslaaer skal gaae ud, at den skal blive staaende, da vil jeg, hvis derved en Overenskomst skulde senere kunne naaes, for en Deel rolig kunne gaae ind paa en saadan tredie complet Omdannelse af Loven, naar jeg blot havde den ærede Forslagsstillers Ord for, at den Betragtning, som da synes at maatte fremgaae deraf, er rigtig, nemlig den, at naar Fæstet vedbliver efter den første Fæsteledighed, skal dog Bedkommende have Ret

til paa et senere Stadium at forde Afløsning i Genhold til denne Lov, altsaa at Loven ikke blot skulde gjælde for den første Fæsteledighed, men vedblive i Fæsternes Interesse at være en Fæstefløsningslov. Paa denne Maade vilde Loven ganske vist faae en tredie complet omdannet Skikkelse, og dette vil jeg som sagt kunne gaae ind paa, naar man derved kunde faae en Overenskomst, om jeg end derved vilde gaae bort fra det i mine, Din Bedste, nemlig, at Thinget besluttede sig til at gaaden Vej, at denne Lov, gjorde en Ende paa alt Fæste.

Scavenius: De 3 Paragraffer, som pt. for Diebliffet forhandle, ere hvad man kan kalde Overenskomstparagrafferne i Lovforslaget. Saaledes som Forslaget er forelagt, indeholde disse 3 Paragraffer et Tilbud fra den Side, som har indbragt det, et Tilbud, som man fra den anden Side vistnok havde kunnet søle sig tilfredsstillende med, hvis der ibrigt skulde være nogen Udfigt til at føre denne Lov igjennem. Dette synes imidlertid ikke at skulle blive Tilfældet, efter at Udvalgets Flertal har foreslaaet, at § 9 skal udstemmes. Jeg skal derfor blot indfrænte mig til den ganske korte Bemærkning, at forsaavidt man saaledes som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, vil tænke paa nogen Overenskomst mellem de paagjældende Parter, og man ikke har noget Haab om eenfiddig at kunne sætte Lovforslaget igjennem, saa turde det være nødvendigt at vedtage § 9, som den er forelagt, maaflæs med enkelte Endringer i en eller anden Retning. Hvad § 14 angaaer, da har den efter min Mening noget mindre Betydning; jeg kan ikke ydtales noget Bestemt derom; men jeg kan dog nok tænke mig, at man kunde komme til Enighed om Loven, selv om § 14 ikke skulde blive vedtagen.

Solstein: Det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgfreds (H. C. D. Müller), som for et Diebliff siden havde Ordet, troer jeg nærede en utidig Frygt for Consequenserne af Loven under visse Eventualiteter. Det er dog virkelig klart, at naar det er at befrygte, at Bestemmelserne i §§. 8 og 9 skulde svare med sig, at der kan komme Forpagtninger paa